

6 MESOS DE GENOCIDI I RESISTÈNCIA

A GAZA

nº 193 abril 2024 - donatiu 2 euros

Editorial

Pàgines centrals:

2ª Trobada Internacional de Solidaritat amb Palestina

Política: P.Valencià: Anticatalanisme de PP i VOX. Estellé **pàg 4**

Sindical:

No a la precarització a les Administracions

Cádiz: Solidaritat amb els qui lluiten

CTMI; sentència contra Nervión. *Metal fundió*

Acerinox Algeciras: Més de 50 dies de vaga indefinida

pàg 3

pàg 10-13

Cap pensió per sota del SMI

Es constitueix l'assemblea de migrants

Balanç del 8M: Lleida i Barcelona

Memòria Històrica:

València: *La Revolta dels Velluters*

Centenari de la mort de Lenin. *El testament* (y 2)

Internacional:

Itàlia amb Palestina; Portugal; Haití, Argentina, Cuba

Suplement: Revolta pagesa (2)

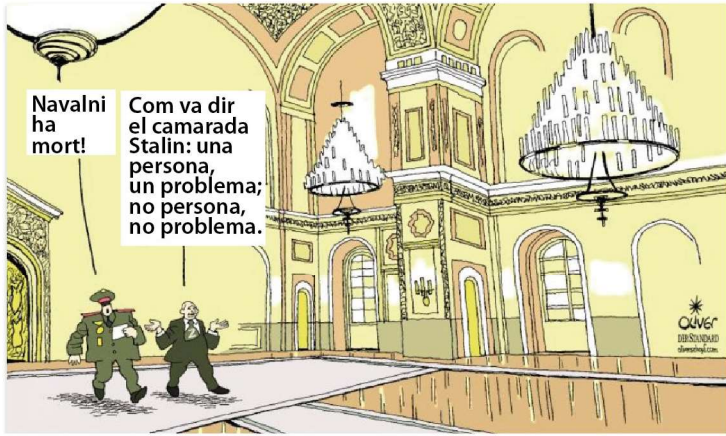
pàg 9

pàg 14

pàg 15-17

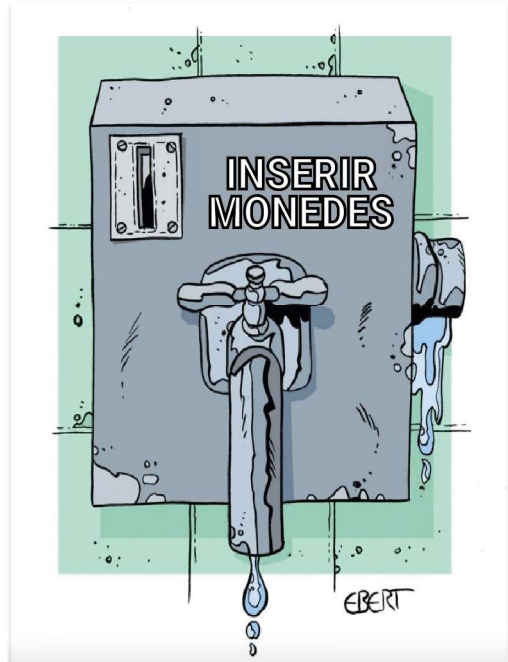
pàg 18-24

L'actualitat en vinyetes

Navalni

Oliver Schoof

Privatització de l'aigua

Enrico Bertouccioli

Eleccions a Rússia: victòria assegurada

Oliver Schoof

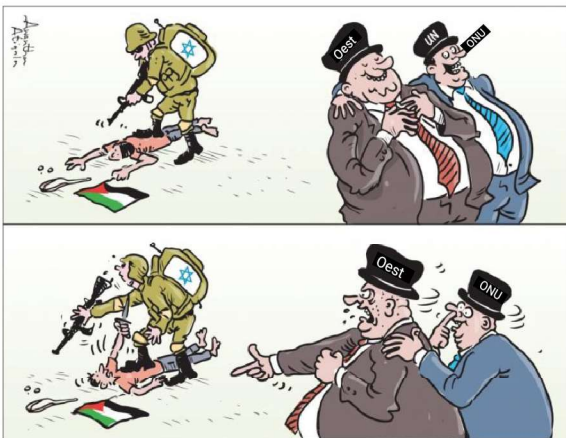
"Hi ha un tractor al meu plat!"

Ramsés

Fam a Gaza

Rucke Souza

Doble moral

Awantha Artigala

Símbols a la Mediterrània

Antonio Rodríguez

La inestabilitat política s'aprofundeix.

Dur enfrontament entre el poder judicial i la llei d'amnistia, que s'acaba d'aprovar al Congrés. Greus acusacions de corrupció que afecten el PSOE i el PP a Madrid. Cau el govern català i es convoquen eleccions anticipades per al 12 de maig. De rebot, el PSOE renuncia aprovar els seus pressupostos generals per al 2024.

La llei d'amnistia obre esquerdes no només entre el govern i els seus suports i la dreta amb l'extrema dreta, sinó amb la declaració de guerra del Consell General del Poder Judicial (que té el mandat caducat des de fa més de cinc anys) contra la decisió del legislatiu i l'executiu. El PP frenarà tant com pugui la tramitació al Senat, on té majoria. La llei d'amnistia és l'instrument que la dreta utilitza per agitar la lluita contra l'independentisme i treure'n rèdit electoral.

Tot i això la llei aprovada al Congrés posa al mateix sac repressors i reprimits, no parteix de reconèixer que l'octubre del 2017 es van vulnerar drets democràtics elementals, sinó que es basa en què els fets d'octubre no havien d'haver-se produït. Alhora, atrapat per la legislació antiterrorista no derogada que permet des de la il·legalització de partits, la repressió de manifestacions o el tancament de diaris, tot pot ser catalogat com a tal i aquest instrument estarà en mans dels jutges que volen boicotejar la llei, i no assegura la llibertat de tots i totes les perseguits/des.

El govern de Catalunya va caure davant la impossibilitat d'aprovar els pressupostos. La negociació amb el PSC permetia el canvi de cromos entre l'aprovació dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona a canvi dels de la Generalitat, preparant l'acord per als pressupostos Generals. A Barcelona el vot de Comuns no era imprescindible, però sí a la Generalitat. Convidats de pedra a l'acord entre ERC i PSC, que esperaven que el vot Comuns caigués sense més per l'interès de Sumar d'aprovar els Pressupostos Generals, els Comuns van dir prou i van votar en contra. Davant de l'extrema debilitat del Govern Aragonès, aquest va decidir precipitar la crisi i convocar eleccions per al 12 de maig, esperant guanyar la iniciativa amb una convocatòria ràpida.

Junts ja ha anunciat que recupera l'expresident a l'exili, la seva última carta per intentar no tornar a quedar a l'oposició. La llista serà Junts+Puigdemont per Catalunya, en un intent d'escapar a de les sigles de Junts per Catalunya, que s'identifiquen cada cop més amb la vella Convergència, el partit de la burgesia catalana, en temes com el suport a Israel, a megaprojectes turístics com les ampliacions de l'aeroport, el Hard Rock...

Ben aviat es tanquen les coalicions. A l'esquerra, Comuns es presenta i Podem renuncia a fer-ho accelerant la tendència a desaparèixer. La CUP presenta candidatura com a CUP- Defensem la terra. Estem discutint el programa per a la nostra possible incorporació a les llistes.

(...)
el que és decisiu és que la sortida de la crisi institucional no es resolgui per les altures, sinó que sigui la irrupció de la mobilització obrera i popular la que determini el sentit de la sortida. I amb la mobilització, la necessitat d'avançar en la construcció d'una alternativa a l'esquerra del govern PSOE-Sumar.

(...)

El 21 d'abril les **eleccions basques** decidiran si Bildu ja avança el PNB com a primera força. Encara que no per això accedeixi a la lehendakaritzatza, ja que ja s'anuncia la reedició del pacte PNB-PSE. També sembla confirmar-se una nova caiguda del bloc Sumar i Podem, que van per separat i perdrien gairebé tots els 6 escons actuals.

Mentrestant les **acusacions creuades de corrupció** esquitxen el PP i el PSOE. En el cas Koldo ja va provocar la caiguda del l'aleshores secretari d'organització del PSOE amb Sánchez, Ábalos. El PSOE contraatacava denunciant la parella d'Ayuso per corrupció i demanant-ne la dimissió. El ventilador alimenta el vot de descontentament que sovint capitalitza l'extrema dreta.

Les tensions generades pels processos electorals poden introduir una desestabilització del govern PSOE-Sumar, que necessita molts equilibris per tirar endavant. Però el que és decisiu és que la sortida de la crisi institucional no es resolgui per les altures, sinó que sigui la irrupció de la mobilització obrera i popular la que determini el sentit de la sortida. I amb la mobilització, la necessitat d'avançar en la construcció d'una alternativa a l'esquerra del govern PSOE-Sumar. La CUP podria ser un punt de referència, que més endavant es concretés en un front a les eleccions europees. Anticapitalistes també tindria responsabilitat en avançar en la construcció d'aquest front. Sense referents d'oposició a l'esquerra del govern, serà la dreta i encara més l'extrema dreta qui canalitzarà el descontentament.

29/03/2024

LI

País Valencià

L'anticatalanisme del PP i VOX

En una més de les cacicades del govern de la Generalitat Valenciana governat pel PP i VOX, contra la llengua valenciana i la seua cultura, el ple de les Corts valencianes ha rebutjat instar el Consell a declarar 2024 com a Any Estellés, com havia sol·licitat Compromís. Vicent Andrés Estellés (Burjassot, 4 de setembre de 1924 - València, 27 de març de 1993) va ser un periodista, escriptor i un dels més importants poetes valencians del segle XX i dels més reconeguts en valencià. Considerat el principal renovador de la poesia valenciana contemporània, d'ell s'ha dit que és el millor poeta valencià des de l'època d'Ausiàs March i Joan Roís de Corella.

La iniciativa a proposta de Compromís i amb el suport del PSPV, ha estat rebutjada pels vots en contra del PP, que havia proposat en una esmena instar el Consell a "reconèixer la figura literària" de Vicent Andrés Estellés en lloc de la declaració de l'any del poeta, i de Vox, per a secundar-la suposaria "acceptar el llenguatge i discurs nacionalista de l'esquerra separatista".

Barrera vicepresident primer i conseller de Cultura, va presumir en el parlament d'eliminar 50.000 euros de la partida per a la Càtedra dedicada al poeta i ha renunciat a organitzar aquest 2024 l'Any Vicent Andrés Estellés, amb motiu del centenari del naixement del poeta, com havia previst l'anterior govern d'esquerres de la Generalitat.

Barrera s'ha vantat especialment en les Corts de retirar les ajudes a les entitats que considera catalanistes i ha fet valdre les subvencions directes concedides a Lo Rat Penat o la Reial Acadèmia de la Cultura Valenciana que defensen el secessionisme lingüístic i empen una normativa diferent de l'oficial de la Generalitat i contrària al criteri filològic de la comunitat acadèmica.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

En homenatge a Vicent Andrés Estellés a 31 anys de la seua mort, el 27 de març de 1993

Testament

Deixe ací el cant per al meu poble.

Un mot darrere d'altre, he anat escrivint amb la meua mà, vençuda d'anys i de fatigues.

El meu poble farà amb ell aquell ús que creurà millor.

Mai no sabrà ningú la sang, quant d'amor i de patiment recorren un per un els versos.

Els deixe a les mans del meu poble.

(...)

El país al qual el destine és el País Valencià.

*Vicent Andrés Estellés
Mural del País Valencià III,
Publicació pòstuma, 1996*

"Però, com una consigna, circula secretament de mà en mà, per tot el poble, una rosa de paper."

Fragment de Cançó d'una rosa de paper, en homenatge a José Martí, el revolucionari cubà mort lluitant a la guerra d'independència del seu país

Catalunya

Prou precaritzacions a les Administracions Serveis Socials 100% públics

El passat 27 de febrer els sindicats CGT, COBAS i CC.OO. van convocar una vaga del Servei d'Ajuda a Domicili a Catalunya per la millora del conveni que actualment és de mínims i de poques garanties per a un sector professional molt castigat i al qui no se li reconeixen les malalties professionals. Aquest és un Servei Públic que les administracions han venut a fons voltor de l'IBEX 35, o falses cooperatives.

Una vegada més van participar moltes treballadores mostrant el seu desacord amb les patronals, exigint un conveni a Catalunya que doni resposta a les seves reivindicacions i fien escoltar la seva veu exigint responsabilitat a les Administracions. Reclamen que aquest servei social municipal precaritzat sigui assumit per l'administració i es deixi de mercantilitzar amb l'atenció a les persones i les seves cuidadores per a benefici del gran capital. Ni un euro al capital, ni al tercer sector. La solució només ha de ser un servei 100% públic, internalitzant als seus professionals a l'administració.

Problemes similars tenen també altres sectors, el CUESB (Centre d'Urgències i Emergències de Barcelona) reivindica la municipalització com a millor resposta dels suposats governs progressistes reconeixent als seus professionals internalitzant-los i eliminant així les discriminacions salarials i socials envers els treballadors municipals.

Però aquestes no són les respostes de l'administració tal com va passar el darrer 8 de març, dia de la dona treballadora, en què les treballadores de Serveis Socials externalitzats d'atenció a persones vulnerables (recordem que són majoritàriament dones) l'administració va enviar la policia a barrar el pas en lloc de resoldre els problemes laborals dels professionals que quotidianament treballen, deixant-se la pell, per cuidar a les persones més vulnerables, maltractades i apartades del sistema. Els governs de torn regalen els nostres serveis públics precaritzant les condicions dels professionals i usuaris, a costa del nostre salari indirecte i els nostres drets socials.

Malauradament, s'està acomplint la premissa descrita pels socialistes revolucionaris, que jo, una d'elles, ho expresso així: «l'estat, quan no està disposat a concedir-te res i està al total servei del capital, el seu pressupost més alt el gasta en seguretat», sembla que l'Ajuntament de Barcelona avui comença a complir aquesta maleïda premissa.

Polítiques que deixen a milers de treballadors públics en mans privades que els hi apliquen convenis de misèria, perpetuant la mercantilització del servei i la bretxa salarial, la major part són dones. Professionals que tenen cura de la dependència: gent gran, diversitat funcional, joves, dones, infants, persones sense sostre...

Constatem problemàtiques a les quals anem donant respostes mobilitzadores de lluita, aquest és el camí: el SAD, el CUESB, Serveis a sense sostre, cuineres d'escoles bressol, SAIER, cultura i lleure de proximitat... són també un exemple de lluita, obrint nous camins de coordinació i organització de la lluita unificada del sector social externalitzat de Catalunya.

La solució real és la internalització a les administracions corresponents: Generalitat, Diputacions, Ajuntaments.

*Marga Olalla
Membre de Municipalitzem
Militant de Lluita Internacionalista*

Amb el metall de la Badia de Cádiz

Solidaritat amb els qui lluiten

El 12 de març es realitzava a Cadis el judici contra 8 treballadors que van participar en les manifestacions de la vaga del metall del 2021. Amb aquest motiu ens desplaçem a Cadis per a mostrar la nostra solidaritat i estar al costat dels companys de la CTM amb els quals tenim un estret contacte sent aquesta la quarta vegada que estem amb ells tant en les mobilitzacions posteriors a la vaga com en la trobada sindical d'octubre del 2023. També vam estar a Sevilla a la presentació d'un vídeo que es va realitzar de la Vaga del Metall.

Cal destacar que davant del Jutjat penal es van concentrar molts treballadors de Cadis, a més dels de Acerinox que porten en vaga pel seu conveni des del 5 de febrer, a més de representants de diversos sindicats combatius.

El judici se suspèn aparentment per indefensió dels companys jutjats, però més tard i amb sorpresa per als companys, el jutge penal se'n adona que no és de la seua competència i que ha de ser jutjat en l'Audiència Provincial.

A més, el viatge tenia també com a objectiu contactar amb els treballadors d'Acerinox d'Algeciras, i es va concretar una entrevista que surt en aquesta mateixa revista. En un nou intent d'acostar a la plantilla de Acerinox l'empresa anuncia la denúncia al comitè de Vaga, notícia que va ser anul·lada amb posterioritat i, en canvi, l'empresa es va plegar a les reclamacions dels treballadors i va reconèixer el comitè de Vaga.

Tant els companys de CTM com ATA, majoritària en el comitè de vaga, van entendre que la mobilització del dia 12 de març va ser el detonant de les dues notícies.

I com a part final d'aquest viatge es van enfortir les relacions amb una companya i un company amb els quals es va contactar en la recent trobada sindical a Cadis.

Esther del Alcázar i Carlos Rodríguez

Triomf als tribunals davant

Metal fundió Jesús i Manolo...

Fa una setmana, el Tribunal Superior d'Andalusia dona la raó al nostre company Jesús Galván, al considerar que l'empresa Nervión el va acomiadar per la seva acció sindical. Manolo Balber també va fer la mateixa denúncia i aviat arribarà la sentència, que haurà de ser idèntica.

Els tribunals, en aquest cas, ens donen la raó. Però la raó ja fa anys que la tenim. La lentitud i la sorpresa de la justícia i dels nostres governants ataquen la nostra classe dia rere dia. La justícia no pot dependre de sentències de jutges asseguts a la dreta del pare, als quals els surten de franc els greus errors, ni d'una legislació feble quan es tracta de jutjar els poderosos.

La represàlia contra els treballadors i les llistes negres han marcat el discurs del nostre sindicat. No en va i, casualment, cap dels qui formem l'equip d'organització de la CTM treballem a les grans factories de la província, la qual cosa no ens ha fet fer ni un pas enrere i sí reinventar-nos i fer sindicalisme des de torns cap en fora, però tenint una repercussió dins.

Avui, només avui, ens hem saltat dos dels companys que formen part del grup d'organització de la CTM per a elaborar aquest escrit. Normalment, tot allò que es publica, ho decidim entre tots.

Avui no hem estat democràtics.

Jesús i Manolo han estat durant els darrers anys els caps visibles i han posat noms i cognoms a un llarguíssim nombre de companyes i companys que van ser expulsats de les factories de la Badia per aixecar la veu. Alguns—em surt obligatòriament el nom del meu amic Igor (DEP)—, pel simple fet de denunciar els incompliments del conveni o defensar el seu lloc de treball, es van veure vetats per

sempre, i mai més van tornar a entrar a les factories de Navantia o Dragados Offshore. No podem oblidar que, per molt contents que ens posi la sentència, les direccions de les grans factories són les culpables més grans d'aquesta repressió que amaguen en mans dels seus sicaris, els empresaris de "l'auxiliar". A Jesús no el va fer fora Nervión, el va fer fora Navantia.

La gran importància de la sentència no pot—ni ha d'amagar, ni tan sols mínimament—, la rellevància que ha tingut al nostre sector i en tota la lluita obrera el treball de Manolo i Jesús en aquests anys, i concretament en els dies que van succeir els actes que van presentar la denúncia.

Dos treballadors sense blindatge sindical, no eren delegats ni formaven part de cap comitè, van reunir els seus companys i companyes, i a l'hora de l'entrepà, sense robar temps a la producció, van organitzar diverses assemblees que no han tingut precedent en la història recent de les drassanes de la Badia. No va passar a finals dels 80 ni dels 90, no volaven testos ni neveres per les finestres, ni eren personal de Navantia o fixos d'una subcontracta. Eren dos treballadors de l'auxiliar amb un contracte per obra i serveis i va succeir el 2020, amb el comitè de Navantia donant-los l'esquena, en un moment en què el sindicalisme i les accions sindicals pràcticament no existien pels treballadors de l'auxiliar i en què l'antisindicalisme feia impossible que poguéssim passar una cosa així.

Jesús i Manolo van donar una puntada de peu als ous a la pau social, dos cops de puny a la cara a la por i un crit a les orelles de tots els qui fan sindicalisme sense sortir de la seva oficina. Van obrir el camí que ara seguim des de la CTM perquè els treballadors dirigim el nostre destí, que ha donat esperança a molta gent que no gosava.

Van deixar anar la pantalla de soldar i es van exposar obertament i en assemblea, cosa que ningú no s'havia atrevit a fer en molts anys. Amb els seus companys, van parlar de càrrega de treball i d'incompliments de conveni i, votant a mà alçada, com tota la vida s'ha fet, van decidir tallar el pont i aturar la producció a les drassanes de Puerto Real i San Fernando durant una setmana. Mentrestant, els comitès i els sindicats majoritaris, perplexos i morts de vergonya, es van unir amb la patronal per intentar acabar amb un moviment obrer de debò.

I davant de la repressió: ORGANITZACIÓ. Des d'Escòcia, Bèlgica, Euskadi... a l'exili, perquè ells no podien entrar a les grans factories però havien de seguir menjant, de manera que van continuar fent sindicalisme des d'on els toqués ser.

Treball de formigueta i a mig termini, amb molta paciència, que se'n va i es va notant a poc a poc. Tots a la CTM sabem com ho han passat de malament, com era de dur que no els contractessin aquí sent grans professionals. I també sabem com de bé que ho han passat assaborint les petites victòries i aprenent a saber gestionar les derrotes. Ningú, menys encara sense mitjans i a l'exili, ha denunciat i influït tant en les condicions laborals dels treballadors del metall de la Badia. Ningú els ha donat tanta dignitat a les víctimes mortals en accidents: des de l'insuficient minut de silenci "de veritat" a Dani i José Luis el 2018, al dia de dol de fa un mes a totes les factories de Navantia de la Badia per Alejandro, hi ha hagut moltes hores de lluita i de sacrifici.

Però, per molt contents que ens posi la sentència, falten dues qüestions fonamentals perquè es faci JUSTÍCIA: que les direccions de Navantia i Dragados Offshore siguin jutjades i condemnades per repressió sindical i llistes negres; i que Jesús i Manolo i tots els treballadors i treballadores que van ser expulsats de les factories de la Badia tornin a treballar-hi amb tots els drets.

...els que lluiten tota la vida...

17/03/2024

Nota: Aquest text anava a sortir la setmana passada, just després de la sentència. Però vam decidir, Jesús i Manolo els primers sense saber què s'escriuria, esperar a que se celebrés el judici dels companys detinguts a Río San Pedro.

Coordinadora de
Trabajadores del Metal

Algeciras

Acerinox: més de 50 dies en vaga

Els treballadors de Acerinox es troben en vaga des del passat 5 de febrer per la negociació del conveni amb l'empresa.

Cal recordar que la vaga va ser convocada inicialment pel sindicat Associació de Treballadors de l'Acer (ATA), que és qui presideix el comitè d'empresa compost per quatre sindicats més com són CCOO, UGT, USO i Coordinadora.

La proposta d'anar a la vaga va ser secundada pels treballadors amb 1.313 vots a favor, 193 en contra, 14 vots en blanc i tres nuls.

En suport a aquest conflicte i en solidaritat amb la seua lluita hem realitzat una entrevista quan vam ser amb ells. Respon Alberto Padilla, un dels representants d'ATA, que ens explica els motius del conflicte i les accions que han realitzat i les que pensen realitzar per a pressionar a l'empresa en la negociació del conveni.

LI.- Explica'ns els antecedents del conflicte?

Alberto Padilla.- Després de més de vuit anys amb pèrdues del poder adquisitiu, en els últims quatre anys la plantilla ha sofert nombrosos atropellaments: ERTES que l'empresa ha utilitzat per a estalviar-se els salaris per aturades de manteniment de la màquina, ha intentat imposar els períodes de vacances quan sempre van ser de lliure elecció, s'ha negat a acceptar els nous dies de llicències i permisos per a la millora de la conciliació dels treballadors i altres abusos, demostrant una falta de respecte total cap als seus obrers.

LI.- Quines mesures heu realitzat i quina ha estat la resposta dels treballadors?

AP.- Hem iniciat una vaga indefinida en la qual portem immersos ja més de quaranta dies. Hem fet mobilitzacions per tota la comarca del Camp de Gibraltar, talls d'autovia, ens hem reunit amb els dirigents polítics de la zona, hem portat la nostra veu fins al parlament andalús i ja per última opció al Congrés, per arribar als diferents mandataris de l'estat espanyol. En totes aquestes mesures, hem tingut el total suport de la major part de la plantilla.

LI.- Quina ha estat la reposada de l'empresa?

AP.- L'única resposta de l'empresa ha estat el silenci. Fins fa molt poc, i després de patir les pressions de la societat i els polítics, l'empresa no ha tingut la decència de reconèixer el nostre comitè de vaga i asseure's a negociar amb nosaltres.

LI.- Quina ha estat la resposta solidària de la població?

AP.- El suport de la població ha estat total. Donacions, col·laboracions. Fins ara la població ha demostrat una gran empatia per la nostra causa, fins i tot havent patit les conseqüències d'algunes de les nostres mesures de pressió.

LI.- Quines mobilitzacions teniu previstes?

AP.- Encara que ara hem baixat el ritme de les mobilitzacions, per demostrar la nostra bona fe a la negociació i a la desescalada del conflicte, tenim preparades nombroses mobilitzacions per a finals de mes, si l'empresa no cedeix en les seves mesures totalment totalitàries. El seu únic objectiu és suprimir d'un cop de ploma els drets de la classe obrera que ha costat anys aconseguir-les.

LI.- Teniu prevista caixa de Resistència?

AP.- Estem treballant en això.

LI.- Què podem fer des de Lluita Internacionalista?

AP.- El més important, donar-nos la màxima difusió. Encara que sembla estrany, i sense saber per què està succeint, la majoria dels mitjans de comunicació en l'àmbit mundial no estan donant cap repercussió al nostre conflicte, fent que la resta dels treballadors del país, visquin en el desconeixement dels atropellaments que estan passant, per un dels gegants de l'IBEX 35, a més de 3000 famílies d'una de les zones més deprimides de l'estat espanyol.

Cap pensió per sota del SMI

L'any 2023, ens trobem que 3,16 milions de dones pensionistes i 1,32 milions d'homes es trobaven per sota del llindar de la pobresa, la qual cosa suposa el 59,6% d'elles i el 27% d'ells. La taxa de pobresa s'incrementa entre la població de seixanta-cinc anys. El llindar de pobresa a Espanya en 2023 va ser de 10.989 anuals per unitat de consum (916) al mes per persona.

Les pensions mínimes aquest 2024 són les següents:

- La pensió mínima per als pensionistes de seixanta-cinc anys o majors es fixa 825,20 al mes sense cònjuge a càrrec.
- I en 1.033,30 més en el cas de jubilats amb cònjuge a càrrec. Els menors d'aquesta edat rebran 772 euros més i 1.033,30 euros més si tenen cònjuge a càrrec.
- Les pensions no contributives de vellesa i invalidesa (SOVI) 517,9 euros mensuals.
- Les pensions de viduïtat amb càrregues familiars 1.033,30 al mes.
- Les pensions de viduïtat entre 60 i 64 anys 772 euros més.
- Les pensions de viduïtat menys de seixanta anys 625,20 euros més.
- Les pensions d'Incapacitat permanent entre 60 i 64 anys amb persona a càrrec 1.033,30 euros més.
- Les pensions d'Incapacitat permanent entre 60 i 64 anys sense cònjuge 772 euros més.

Si revisem les últimes dades de la Seguretat Social i apliquem la pujada haguda per a les corresponents pensions, observem que en 2024 més de 5 milions de pensionistes continuaran cobrant una pensió per sota dels 1.080 euros al mes. És a dir, no arriben ni al salari mínim interprofessional que en l'actualitat és de 1.134 euros en 14 pagues.

Això continua sent una reivindicació bàsica del moviment pensionista i no podem permetre que és perpetui aquesta situació entre les i els pensionistes. Ha de ser una tasca prioritària aquesta lluita perquè no podem consentir aquesta situació i hem de continuar denunciant-ho.

I hem de continuar reivindicant i lluitant pels 1080 euros de pensió mínima (o igual al 60% del salari mitjà, com recull la Carta social europea) i l'objectiu ha de ser arribar a cobrar com l'SMI.

Pensionistes de LI

Es va constituir l'assemblea de migrants

El passat 3 de març es va celebrar a Barcelona una reunió d'entitats i associacions de migrants. Van ser convocades per la Sectorial d'Immigració de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) amb l'objectiu de posar en marxa un moviment d'unitat de totes per defensar els seus drets i reclamar solucions a les administracions públiques. Van acudir entitats del Senegal, Ghana, Mali, Gàmbia, Marroc, Pakistan i l'Argentina arribades des de sis municipis; Igualada, Martorell, Mataró, Rubí, Barcelona i Lleida.

El diàleg es va desenvolupar, entre altres temes, sobre l'acord d'immigració de la Unió Europea, la proposta de traspàs de competències en immigració a la Generalitat i la defensa del català com a nexa de cultures.

A la reunió les entitats i associacions van concloure:

- Realitzar una campanya internacional contra les polítiques dels governs burgesos del Marroc, Turquia, Algèria, Mauritània i la Unió Europea, còmplices tots ells de les morts dels migrants a les fronteres marítimes i terrestres.
- Exigir el cessament de les deportacions, per la llibertat de les persones preses als Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) per emigrar.
- Rebutjar l'Acord de la UE sobre immigració i demanar la dissolució de l'Agència Europea de la Guàrdia de Fronteres i Costes (Frontex).
- Exigir la derogació de la Llei d'Estrangeria i el reglament.
- Donar suport al traspàs de competències a la Generalitat de Catalunya amb el dret a l'autodeterminació com a primer pas imprescindible. Sobre la regularització es demana específicament la creació d'oficines de la Generalitat amb finestreta única per gestionar les tramitacions necessàries (NIE, primera residència, renovació, reagrupament familiar, etc.) amb cites concertades fàcils d'obtenir.
- Que la Generalitat faciliti l'aprenentatge del català amb mitjans humans i materials en dies i hores assequibles.
- Exigir la investigació, el càstig i la reparació de les matances del Tarajal i Melilla. Fora Marlaska del Ministeri de l'Interior.

Per finalitzar, es va aprovar la constitució de la Plataforma d'Entitats i Associacions d'Immigrants de Catalunya conformada per les entitats i associacions presents a la reunió. Creiem que cal que cadascuna de les entitats treballi a la seva ciutat per contactar amb altres associacions i així consolidar la plataforma primer a cada ciutat. S'acordà redactar un comunicat públic de la Plataforma explicant les raons per a la seva creació, el treball a fer i els objectius polítics a consolidar.

Txema Morillo

Segona Trobada Internacional de Solidaritat amb Palestina

Un pas endavant per enfortir la solidaritat amb el poble palestí a Europa

L'antiga presó Model de Barcelona va acollir el 16 i 17 de març la Segona Trobada Internacional de Solidaritat amb Palestina, organitzada per la Comunitat Palestina de Catalunya i la Coalició Prou Complicitat amb Israel. En continuïtat amb la primera trobada del 25 de novembre, es tractava de reforçar la coordinació de la solidaritat amb el poble palestí a Europa i impulsant campanyes concretes. El 7 d'octubre va obrir una nova situació que genera nous reptes per al moviment de solidaritat als quals hem de respondre.

Hi van participar 62 organitzacions de Palestina, Catalunya, Euskal Herria, Estat Espanyol, Bèlgica, França, Alemanya, Islàndia, Líban, Països Baixos, Noruega i Suècia. Al matí ens vam agrupar en cinc tallers per coordinar les diferents campanyes:

1. Eleccions Europees i ruptura de l'acord d'associació UE-Israel: es va valorar com posar en marxa una campanya per exigir responsabilitats a les institucions europees i també als eurodiputats que es presentaran a les eleccions del juny per la complicitat de la UE i els seus estats membres amb el genocidi.

2. Embargament d'armes a Israel: es van valorar els diferents angles (legal, sindical, universitari, institucional, empreses armamentístiques...) de la campanya per aconseguir l'embargament d'armes bidireccional i total per aturar el genocidi.

3. Boicot acadèmic: es van compartir les experiències en diverses universitats i es va acordar fer un material comú per treballar a la ruptura de relacions amb les institucions polítiques, acadèmiques i empreses israelianes des de les universitats. També es van valorar les dificultats que s'estan imposant des de les direccions dels instituts per parlar del genocidi amb l'alumnat.

4. Repressió del moviment de solidaritat: es va posar en comú les experiències de repressió a Alemanya, França, Països Baixos i Suècia i diferents estratègies per respondre-hi a escala europea.

5. Drets LGBTIQ+ i Pinkwashing: es va analitzar com l'estat sionista utilitza el pinkwashing (rentat rosa) com a estratègia de neteja de cara i es va treballar en la campanya contra el festival d'Eurovisió, a més començar a penar idees per al festival Pride.

A la tarda del dissabte es van reunir tres tallers de caire organitzatiu: un de coordinació de palestines a la diàspora europea, un coordinació territorial a Catalunya i el tercer sobre coordinació europea, on vam establir mecanismes per continuar treballant plegades.

Diumenge es van presentar les conclusions dels tallers i es va debatre i aprovar una declaració final de la trobada que reproduïm a continuació.

Cristina Mas

Resolució de la Segona Trobada Internacional

Després de sis mesos de genocidi en curs i sotmès a un nivell de violència sense precedents fins i tot en la brutal història de l'Estat d'Israel, el poble palestí continua resistint.

Seixanta-dues organitzacions de Palestina, Catalunya, Euskal Herria, Estat Espanyol, Bèlgica, França, Alemanya, Islàndia, Líban, Països Baixos, Noruega i Suècia es van reunir a Barcelona els dies 16 i 17 de març de 2024 i van acordar la declaració següent.

Exigim:

- Un alto el foc immediat i permanent, la fi del bloqueig de 16 anys a Gaza i l'entrada immediata d'ajuda humanitària. La lluita palestina és la d'un moviment d'alliberament que és intrínsecament decolonial. L'ocupació de Palestina durant 76 anys i les operacions militars diàries als territoris ocupats s'han d'acabar.
- L'alliberament incondicional i irrevocable de totes les persones palestines preses o detingudes.
- Un embargament bidireccional immediat sobre tot el comerç d'armes amb Israel. Això vol dir: no vendre-li'n, comprar-ne, transportar-ne o servir com a punt de trànsit.
- El boicot i la ruptura de tots els vincles polítics, militars, econòmics, educatius i culturals amb Israel, i la imposició de sancions al règim d'apartheid.
- Que els nostres respectius governs donin suport a la demanda presentada per Sud-àfrica davant la Cort Internacional de Justícia acusant Israel de genocidi, i compleixin i facin complir la resolució de la CIJ que obliga a aturar i evitar el genocidi.

Denunciem:

- La instrumentalització de les acusacions i narratives de terrorisme per demonitzar la legítima i justa resistència armada del poble palestí, que viu sota ocupació, reconeguda pel dret internacional.
- La complicitat de la Unió Europea, el Regne Unit, els EUA, els països àrabs normalitzadors i la resta del món que calla davant el genocidi continuat i intensificat del poble palestí perpetrat per Israel.
- El manteniment dels acords preferencials de la UE amb Israel malgrat que això va en contra de les seves pròpies normes i del dret internacional.
- El desfinançament de l'UNRWA per part d'Estats europeus, que suposa un atac al dret de retorn dels palestins i de les palestines.
- L'ús de falses denúncies d'antisemitisme per criminalitzar i reprimir les persones palestines i els moviments de solidaritat pro-palestins.
- La instrumentalització de l'antisemitisme en interès de l'Estat d'Israel en comptes de combatre l'antisemitisme per tal de protegir les persones jueves.
- La construcció d'un port a la costa de Gaza per permetre l'entrada d'ajuda. Això és una extensió de l'imperialisme dels EUA; l'ajuda ha d'entrar a Gaza per les seves fronteres terrestres.

Ens comprometem a:

- Coordinar les nostres activitats encaminades a posar fi a la complicitat a escala europea i enfortir així la lluita per l'alliberament de Palestina en totes les seves formes.
- Desenvolupar la campanya internacional de Boicot, Desinversions i Sancions contra l'Estat d'Israel.
- Unir els nostres esforços per commemorar la Nakba amb mobilitzacions internacionals.
- Crear consciència de la complicitat de l'UE amb el genocidi en curs de cara a les eleccions europees del juny de 2024.
- Ampliar els mecanismes de solidaritat per contrarestar la repressió estatal i institucional contra les veus pro-palestines a Europa.
- Organitzar la propera Trobada Internacional de Solidaritat amb Palestina (data i lloc per determinar).

Palestina és la primera línia de defensa contra el colonialisme i l'imperialisme. Continuarem lluitant per posar fi a l'ocupació sionista de Palestina, pel dret al retorn de totes les persones refugiades palestines i pel dret a l'autodeterminació del poble palestí. Defensem una Palestina lliure des del riu fins al mar.

Omar Alsoumi (*Urgence Palestine*, França)

“La resistència palestina és la punta de llança contra la feixistització de l'ordre ultraliberal”

Omar, palestí exiliat a França, és membre d'*Urgence Palestine*, un col·lectiu nascut després del 7 d'octubre que agrupa activistes, organitzacions associatives, sindicals i polítiques i moviments mobilitzats per l'autodeterminació del poble palestí, contra el colonialisme i l'opressió i contra les guerres imperialistes. Els palestins, organitzats dins de *Boussole Palestine*, donen suport a la constitució d'un front ampli, popular i democràtic, que defensi aquestes reivindicacions: l'alto el foc immediat i la fi del bloqueig a Gaza, la fi de la colonització, l'ocupació i l'apartheid; Boicot, desinversió, sancions contra Israel; Suport a la resistència del poble palestí, i la fi de la complicitat del govern francès amb els crims israelians i la repressió de la solidaritat amb la lluita del poble palestí. Omar va participar amb altres company/es a la Segona Trobada Internacional de Solidaritat amb Palestina organitzada a Barcelona del 16 al 17 de març de 2024.

Lluita Internacionalista- Quina anàlisi fas de la situació actual a Palestina?

Omar Alsoumi.- El 7 d'octubre, la resistència palestina va mostrar la capacitat -malgrat les traïcions dels règims àrabs i la fragmentació de la societat palestina provocada pel colonialisme i l'apartheid- de colpejar els fonaments de l'hegemonia israeliana. I és sobretot la nostra responsabilitat avui respondre a aquesta crida de la resistència palestina. Tots els palestins del món, i també totes les persones que estimen la justícia, hem d'entrar en aquesta batalla contra el colonialisme israelià que, amb la seva arrogància, també ha mostrat les seves debilitats. Tenim un sentiment de responsabilitat molt important en relació a la dimensió genocida que la violència colonial ha pres contra el poble palestí. És molt clar que es tracta d'una tàctica de guerra de contrainsurgència, de manual de guerra colonial. Els civils palestins no són danys col·laterals, són un objectiu de l'exèrcit colonial, d'un projecte sionista que des de la seva fundació busca l'aniquilació i la destrucció del poble palestí. Així doncs, el sentiment que tenim avui com a palestins és un sentiment de gran responsabilitat, d'urgència i alhora sentim que aquest és un moment històric, un dels grans girs d'aquest món contemporani on és possible fer caure al mateix temps l'hegemonia sionista colonial a Palestina i la dominació imperialista almenys en la nostra zona del món. Un moment de gran responsabilitat també perquè

la feixisme de l'ordre neoliberal arreu del món està encapçalat pel règim colonial israelià i creiem que la resistència palestina és la punta de llança de la resistència contra aquesta feixistització de l'ordre ultraliberal.

LI.- Gairebé després de sis mesos de violència genocida, el poble palestí encara resisteix.

OA.- Hi ha diferents maneres d'avaluar l'èxit d'una guerra, però en el cas d'una guerra colonial, per tant una guerra asimètrica, és ben clar que si el més fort no aconsegueix els seus objectius és que ha perdut. I si el més feble continua viu, ha guanyat. La batalla no ha acabat i és evident que Israel ja ha perdut a curt i llarg termini en molts aspectes. I el més important que ha caigut la idea que el seu exèrcit pot garantir la seguretat de la seva societat colonial, i també que Israel podria ser el garant de l'ordre imperialista a la nostra regió del món. I més enllà

d'això, hi ha una evident deslegitimació del règim colonial. El fet que sigui qualificat de règim genocida, al nostre parer, posa les bases per un qüestionament profund i definitiu de la il·lusió d'un estat democràtic israelià portador dels valors de la civilització i la modernitat occidentals. Això són victòries estratègiques.

Però, és clar, també hi ha el dolor, el patiment, la sensació d'emergència, preguntar-nos com podem guarir la ferida que deixa una violència tan terrible, tan total... I és un tema molt greu per al poble palestí, que s'ha unit en una onada d'orgull per la capacitat de la resistència de colpejar tan fort i aguantar tant de temps, i ens hem de mantenir units en la nostra capacitat de curar les ferides i mantenir la

nostra societat cohesionada.... mentre la violència colonial encara és tan dura contra la població bombardejada, assetjada, famolenca i assedegada de la Franja de Gaza.

LI.- Entre l'activisme també hi ha un sentiment d'imptència, perquè malgrat tots els esforços, les enormes mobilitzacions arreu del món, el genocidi no s'atura: ni tan sols podem saciar la set dels palestins a Gaza.

OA.- La nostra experiència col·lectiva com a activistes contra la injustícia i l'opressió ens fa saber que la paciència i la resistència són armes imprescindibles dels més febles contra els dominants, que no s'acaba amb les injustícies pitjant un botó màgic. Sigui quin sigui el nivell de violència i terror, només si estem més determinades, millor organitzades i tenim paciència podem arribar al final a guanyar. És evident que aquesta qüestió del temps és terrible quan

comptem els centenars de màrtirs i ferits cada dia. I al mateix temps, la nostra única responsabilitat és fer-ho el millor possible.

LI. I, per tant, la pregunta és: ho estem fent el millor possible avui a l'escala del moviment solidari a Europa?

OA.- Crec que encara podem millorar en determinades àrees importants, com la connexió de la lluita del poble palestí amb altres moviments socials, altres moviments fonamentals de les societats a Europa en particular i més enllà, que són les lluites dels treballadors en primer lloc. També penso en tots els moviments ecologistes i camperols, perquè la lluita del poble palestí és sobretot una lluita per la terra, per l'aigua, per la possibilitat de mantenir la sobirania sobre aquest recurs essencial. També hem de connectar amb les lluites feministes arreu del món. Quan parlem de genocidi, parlem de feminicidi. És imprescindible connectar amb totes les lluites també contra el racisme, avui quan la immigració és un sector important de la societat, i quan el feixisme islamòfob està creixent a Europa. Totes aquestes són vies per continuar traient la solidaritat amb Palestina d'un plantejament sectorial i segmentat i fer-ne una lluita que nodreixi tot l'espai social i polític.

LI.- El 7 d'octubre ho va canviar tot. Quins són els nous reptes del moviment de solidaritat?

OA.- Efectivament, hi haurà un abans i un després amb el 7 d'octubre. Pel moviment solidari crec que estem en un moment extremadament crucial de reformulació dels fonaments de la solidaritat, especialment als països del Nord i de l'Oest. Hem viscut i patit dolorosament, des de la segona intifada, la imposició del paradigma d'Oslo, dels dos Estats, del control de l'Autoritat Palestina, com un marc imposat en el qual els palestins estaven extremadament reduïts i constrets en l'expressió de les seves profundes aspiracions. I avui, un dels reptes, crec, de la solidaritat, és precisament allunyar-se d'aquesta solidaritat sovint paternalista que reproduïx els patrons colonials i entrar en solidaritat amb la lluita del poble palestí, i no només amb els palestins com a víctimes d'un Estat governat per l'extrema dreta, sinó d'un Estat colonial la naturalesa mateixa del qual, de fet, és profundament racista i fins i tot genocida. Així que aquí estem, estem en un canvi de paradigma, crec, per als mateixos palestins, per a la confrontació regional amb el projecte colonial sionista i imperialista, però també de solidaritat arreu del món i a Europa en particular.

LI.- Quina valoració fas de la trobada internacional de Barcelona?

OA.- Una de les coses molt fortes que estem observant en aquests moments és la renovació del moviment solidari, amb un període d'emergència extremadament dur on a cada àmbit, cal alhora reorganitzar el moviment solidari i fer front a la terrible repressió acompanyada de la falsa propaganda mediàtica que serveix al projecte genocida israelià. I és ara després de diverses setmanes, uns mesos, que veiem com la solidaritat a escala local, des-

prés regional, després nacional i ara transnacional s'està configurant, reorganitzant-se, fins i tot fora dels marcs històrics i burocràtics que s'han institucionalitzat, que han perdut la capacitat de ser reactius i flexibles davant processos imprevistos i nous com la situació generada des del 7 d'octubre. I en aquest context, les trobades internacionals són molt valuoses. I pel que fa a mi, el que acabo de viure a Barcelona amb la trobada que ha organitzat la xarxa catalana de solidaritat amb Palestina, realment ja és una alenada d'aire fresc. Això ens permet entendre millor les complementaritats de les nostres lluites en els nostres diferents àmbits, la rellevància i la necessitat de coordinar els nostres esforços a escala transnacional i europea en particular. Una de les coses molt fortes que he vist aquest cap de setmana és la vitalitat de la xarxa catalana, amb aquesta singularitat que trobo molt inspiradora d'una relació equilibrada i complementària entre una comunitat palestina mobilitzada en la lluita per l'alliberament i contra el colonialisme, i forces solidàries que treballen de manera articulada al voltant dels palestins en lluita. I crec que aquest és realment el model que s'hauria de poder desenvolupar gairebé a tot arreu. Amb aquesta idea que -proposo aquesta hipòtesi- ja no hi ha una sola centralitat palestina que, des de Jerusalem, Gaza, Ramallah o cap altre lloc, dicti una línia que seguirà la solidaritat. És més aviat la nostra capacitat de traduir localment l'alè palestí de revolta i fins i tot de revolució contra l'opressió en els termes que estaran arrelats en realitats on avui els palestins, 2, 3, 4 generacions després de la Nakba, estan integrats en el teixit social i polític dels llocs on viuen. Som cada cop més capaços de ressonar l'abast universal de la lluita del poble palestí i l'interès, la necessitat que hi ha avui de mobilitzar-nos amb Palestina com a punta de llança de l'antiimperialista i anticolonial. Més enllà d'això, hi ha

el repte molt fort, crec, de construir una acció concertada i comuna des de les nostres realitats locals contra els enemics comuns que tenim i que, a Europa en particular, estan encarnats per les institucions europees que estan al servei d'una agenda destructiva per a la gent, per als treballadors, i per a tothom. I el fet d'organitzar la solidaritat amb Palestina a escala europea, per a mi, també és una manera de continuar revelant la hipocresia d'aquestes institucions i de conquerir la nostra sobirania davant el seu funcionament que, a tots els nivells, destrueix el nostre drets, les nostres aspiracions de llibertat i justícia. Me'n vaig de Barcelona amb molt d'optimisme sobre el que podem construir entre totes. I alhora, veig l'important repte de seguir conquerint l'espai polític davant la renúncia i, de vegades, fins i tot la traïció de les grans burocràcies sindicals i polítiques franceses i europees. Hem d'avançar en l'organització: crec que el següent pas serà continuar sent aquesta petita roda que activa un engranatge més gran del moviment social en sentit ampli.

8M a Lleida

Cada any a Lleida es convoquen dues manifestacions pel 8 de març, una organitzada per la Coordinadora 8M Lleida i, l'altra per Marea Lila. La primera de caràcter anticapitalista, i antiracista, i l'altra de caràcter institucional i del feminisme "mainstream". En altres ciutats aquesta situació es repeteix, però a Lleida la participació en la manifestació de la primera és similar a la de la segona.

La Coordinadora 8M Lleida està formada per les diferents organitzacions de la ciutat que lluiten per un feminisme verdaderament de classe i contra tota opressió cap a les dones i dissidències. Lluita Internacionalista en forma part i tenim clar que aquest és el camí i que cal seguir enfortint-lo amb aquesta perspectiva revolucionària.

A Lleida, aquest 8 de març, la Coordinadora 8M Lleida ha tornat a omplir els carrers, amb una petita davallada degut a la situació de desmobilització generalitzada. La vaga general estava convocada, però la mobilització central es va fer la tarda sota el lema: De la nostra misèria fem créixer la lluita: Feminisme contra la precarietat, les fronteres i el genocidi.

La jornada es va centrar a denunciar la precarietat laboral de les dones i dissidències, des de les sanitàries fins a les temporeres; la llei d'estrangeria i l'augment de la repressió policial; l'augment de la ultradreta i els discursos reaccionaris; i, el genocidi a Palestina. Així com, seguir donant suport a totes les que resisteixen i lluiten per acabar amb el sistema capitalista patriarcal i imperialista, perquè totes hem de resistir des del riu fins al mar.

Les exigències de caràcter local es van centrar en la denúncia per la repressió cap a les 5 feministes anticapitalistes de Lleida denunciades per VOX i Mossos per exercir el seu dret a vaga i fer front al feixisme el passat 8M; la denúncia i rebuig del nou reglament d'empadronament que a cop de decret l'alcalde Fèlix Larrossa ha modificat dificultant la garantia d'un dret bàsic per a totes; i, l'exigència d'un centre d'acollida d'urgència de gestió pública per a dones i els seus fills i filles que pateixen violència masclista.

Neus Valdellou

8M Barcelona

Un altre any els carrers van ser feministes!

El 8 de març ha ratificat una vegada més que, malgrat els discursos deslegitimadors i reaccionaris, el moviment feminista continua acumulant forces i aconseguint massives mobilitzacions. Enguany el moviment feminista ha recuperat el seu esperit internacionalista denunciant contundentment el genocidi de l'estat sionista d'Israel i la complicitat de l'imperialisme. Com a moviment que lluita contra les opressions i tota mena de violències, les feministes tenim clar que estem al costat del poble palestí i que el seu alliberament és part de la nostra lluita estratègica. Per això, per nosaltres les palestines són un exemple de lluita i una experiència de la qual tenim molt a aprendre.

A Barcelona hi ha hagut una mobilització unitària impressionant sota el lema "Contra les precarietats, les fronteres i el genocidi", on els crits de "boicot Israel" i "Israel assassina, Europa patrocina" van ser protagonistes als carrers de la capital catalana. Però, la jornada del 8M també ha estat acompanyada d'altres accions al llarg del dia com talls de carreteres i piquets en diversos barris i punts del territori. Cal mencionar que aquest any a Catalunya encara s'ha mantingut la convocatòria de vaga feminista que -tot i la seva feblesa- en part, facilita organitzar una jornada de lluita que vagi més enllà de la mobilització unitària de la tarda. Per exemple, les estudiants universitàries van aconseguir tallar durant una hora l'avinguda Diagonal a primera hora del matí. També, al llarg del matí, companyes de diversos sectors sindicals -sobretot serveis socials i ensenyament- van recórrer pel centre de Barcelona denunciant les polítiques de precarietat i privatització que afecten sobretot els sectors més feminitzats.

A tot això, hem d'afegir la convocatòria de la manifestació nocturna del 7 de març: un espai no mixt que ens permet a les dones i dissidències construir un lloc segur des d'on denunciar les violències que patim i des d'on reivindicar l'autodefensa feminista. Una consigna que cada vegada es fa més important davant casos com el de Dani Alves, que demostren el caràcter patriarcal i capitalista de la justícia, ja que malgrat una sentència de presó per violació en una discoteca de Barcelona, finalment acaba en llibertat provisional gràcies a poder pagar una fiança milionària. Un cas que també ens alerta és que no podem tenir cap confiança amb les institucions d'aquest sistema.

Cal destacar també les importants mobilitzacions arreu del món. En particular a Argentina, on el crit de la Marea Verda contra el govern ultrareaccionari de Milei va ser protagonista d'una jornada massiva de denúncia contra els atacs antiobrers i antidemocràtics que es pateixen actualment al país. També a Mèxic la jornada va ser molt important, més encara tractant-se d'un país amb taxes de femicidis i violències molt preocupants. De fet, les companyes mexicanes denunciaven haver patit violència i repressió durant les manifestacions. Ens solidaritzem amb les companyes i, com cridem en cada convocatòria: cap agressió sense resposta!

Des de Lluita Internacionalista, un altre any, vam ser als carrers en aquest dia històric. I fem una crida a continuar lluitant, a fer convocatòries de balanç als nostres barris, centres d'estudi i de treball. I a construir un pla de lluita des de baix i independent dels governs i les institucions.

Rosario Mendieta

València, 1856

La Revolta dels Velluters

El Motí dels Velluters va ser el 21 de gener de 1856 a València, a conseqüència del descontentament dels treballadors de la seda (velluters) pels jornals que cobraven, van donar lloc a disturbis per demanar un augment salarial. El dia assenyalat per la protesta pública es van formar diversos grups, dels quals el més nombrós es va concentrar davant el Col·legi de l'Art Major de la Seda. El governador civil va enviar els alcaldes del barri per intimidar els rebels, que només van cedir davant l'amenaça de la intervenció de l'exèrcit. El fet que la convocatòria per la manifestació pública es realitzés amb pasquins repartits per tota la ciutat, revela la presència d'una organització obrera embrionària. El Motí dels Velluters va ser una de les primeres reivindicacions del proletariat urbà de València, i alguns autors el consideren com la primera manifestació per la lluita de classes en aquesta ciutat. Aquests fets expressaven tensions ciutadanes més àmplies, les quals l'abril següent van donar lloc a importants revoltes socials, sota el crit de: Morin els Rics! El 1860, catorze velluters van fundar la "Cooperativa La Proletària", una organització obrera de resistència, que poc després, es convertiria en una cooperativa de producció.

La progressiva mecanització de la indústria tèxtil permetia augmentar la producció, al mateix temps que abaratir els costos reduint els jornals mitjançant l'ocupació de dones i nens, i generant desocupació entre els antics treballadors artesans. Aquest fet va donar lloc a protestes i al naixement de les primeres organitzacions obreres, en un context en què el moviment obrer començava a organitzar-se i a dotar-se d'un cos ideològic.

La revolta dels velluters va ser molt simbòlica, però els resultats de la revolta poc satisfactoris per als seus convocants. La vaga de les filadores de la seda l'any 1902 va tenir més èxit. Elles van reclamar dues simples qüestions: mitja hora per esmorzar en una jornada laboral d'11 hores

i un petit augment salarial per arribar a cobrar la meitat del sou del peó pitjor pagat de la fàbrica de la família Alpera, situada al carrer Guillem de Castro (València). Els amos de la fàbrica es van negar a acceptar aquestes demandes i les 150 treballadores de l'empresa van convocar una manifestació pels carrers de Velluters a la qual van acabar unint-se altres treballadores del sector del tèxtil de la zona. S'estima que moltes dones van secundar aquesta vaga que va durar més d'un mes.

També cal destacar, que les societats obreres masculines els van donar suport i va estar a punt d'esclatar una vaga general per secundar aquesta reivindicació. En tota aquesta protesta va ser clau la figura d'Elena Just, una de les mares del feminisme valencià. Juntament amb Carmen Soler van fundar la Societat Bé d'Obreres el 1899 que va ajudar molt a les filadores de la seda. Van negociar amb els amos de la fàbrica i van aconseguir que els patrons acceptessin les seves reivindicacions.

El juliol de 1873 va esclatar l'anomenada revolució del petroli que va ser una revolta obrera de caràcter llibertari i sindicalista a Alcoi, durant la Primera República Espanyola.

Una de les característiques d'aquestes tres revoltes obreres va ser l'autoorganització de les treballadores i els treballadors i la lluita per sortir de l'explotació que els patrons de les fàbriques mantenien amb jornades interminables, baixos salaris i sense cap mena de dret laboral.

També recordeu que el 1864 neix L'Associació Internacional de Treballadors (AIT) o Primera Internacional, va ser una organització fundada a Londres que va agrupar inicialment els sindicalistes anglesos, anarquistes i socialistes francesos i italians republicans.

Cal aclarir que Velluters va ser i és un barri situat a la part vella de la ciutat de València, majoritàriament poblat per gent treballadora, que va anar veient com el seu barri es deteriorava. El barri de Velluters deu el seu nom a l'ofici majoritari dels seus residents, l'ofici seder (velluter en valencià), i de l'alta concentració de telers.

Recomano llegir el llibre de Rosa Luxemburg (Reforma o revolució 1900) i la seva opinió sobre el cooperativisme

*Carlos Rodríguez
País Valencià*

Lenin i la degeneració estalinista de l'estat obrer. El testament 2/2

Stalin va tergiversar la història presentant-se com el continuador de l'obra de Lenin, i per això va amagar la seva darrera batalla política, contra la burocratització de la URSS. A 100 anys de la mort de Lenin, recordem aquell pols amb aquest text, que completa l'article publicat el mes passat (<https://luchainternacionalista.org/spip.php?article5240>)

Hi ha una evolució categòrica entre els dubtes que Lenin expressa el 1921-22, l'enfrontament polític en les àrees que dominava Stalin (Inspecció Obrera i Camperola, Comissariat de les Nacionalitats i la pròpia secretaria general) i la conclusió a què arriba el gener del 1923: cal desplaçar Stalin del poder. Tres mesos més tard trenca tota relació personal.

Com a *testament* es coneix l'escrit d'un parell de pàgines dictades entre el 25 de desembre de 1922 i el 4 de gener del 1923, preparat inicialment per ser llegit en el XII Congrés del PCUS previst per l'abril del 1923. La malaltia de Lenin no li va permetre intervenir en el congrés i l'escrit no va ser llegit. Nadia Krupskaja, la companya de Lenin el va guardar i el va entregar després de la seva mort al Secretariat del Comitè Central per tal que el llegís -com havia insistit Lenin- davant el XIII Congrés del Partit. Però el triumvirat Zinoviev, Kamenev i Stalin va decidir fer-ho només davant un grup escollit de delegats el 22 de maig de 1924. Aquest grup escollit de delegats va decidir que no es llegís en sessió plenària, malgrat les queixes de Krupskaja.

El document seria tancat sota set claus per Stalin. L'oposició trotskista el va reivindicar i el va distribuir clandestinament. No va ser fins a febrer de 1956 que Nikita Krushev en l'informe "secret" al XX Congrés del PCUS en va llegir parts per criticar a Stalin, de qui només justificava la lluita per destruir Trostky i el trotskisme. Aleshores l'escrit s'incorporà a les obres completes de Lenin.

En el testament Lenin es preocupa per evitar l'escissió a la qual pot portar l'enfrontament entre Stalin i Trostky, "els dos més destacats dirigents del CC". Proposa l'ampliació a 50 o a 100 els membres del Comitè Central, amb obrers i camperols que no haguessin estat més de cinc anys dirigint institucions soviètiques. De Stalin afirma que "havia concentrat un poder immens i no estic segur que el sàpiga emprar amb la suficient prudència". De Trostky diu que "es l'home més capacitat de l'actual CC" i té unes "excepcionals dots personals" encara que li qüestiona un "excés de confiança en sí mateix i una propensió a deixar-se portar massa per l'aspecte purament administratiu de les qüestions". Adverteix que el passat no bolxevic de Trostky no ha de ser utilitzat contra ell.

Però amb una postdata del 4 de gener, Lenin assegura que Stalin és massa descortès i groller, i aquest defecte resulta intolerable per un secretari general, i "proposo als camarades que vegin la manera de retirar Stalin d'aquest càrrec" i que anomenin algú altre "més tolerant, més lleial, més correcte i més atent amb els camarades, menys capricios, etc."

Els darrers articles i cartes de Lenin tenien un element en comú: la lluita oberta contra Stalin. El triumvirat intentarà impedir la seva publicació. Busca l'acord amb Trostky. Al març la ruptura amb Stalin és total, l'acusa d'intimidat a Krupskaja, li demana que "es retracti de les seves paraules i demani disculpes o si prefereix la ruptura de les nostres relacions".

En el Congrés del PCUS d'abril de 1922, el darrer en el que va participar, es mostrava molt crític: "Poderoses forces han allunyat a l'Estat soviètic del seu "camí propi"... "No, encara no hem posat els fonaments socialistes... L'essència del problema consisteix en saber separar de manera ferma, clara i serena el que constitueix el mèrit

històric de la revolució russa, del que fem molt malament, del que encara no està creat i del que haurà de refer-se moltes vegades encara.”

La burocratització era incompatible amb la construcció de l'estat transitori cap al socialisme. En el II Congrés dels Soviets Lenin deia: “La burgesia considera fort un estat només quan aquest pot, utilitzant tot el poder de l'aparell de govern, obligar les masses a anar on vol... El nostre concepte de força és diferent. La consciència de les masses és la que, al nostre parer fa fort a un estat. L'estat és fort quan

les masses ho saben tot, poden jutjar-ho tot i ho fan tot conscientment”. L'estat soviètic es feia burocràtic i fort en el sentit burgès del terme, no en el revolucionari.

Lenin reivindicava per la construcció del socialisme la prudència, la paciència, la mesura, la moderació, el nou règim es construeix progressivament, havent de tornar passos enrere quantes vegades calgui. L'evolució de la consciència del proletariat i dels seus aliats juga un paper determinant. Reserva l'arma de la coacció només per la defensa del règim. Escriu a “Més val menys però millor” “Es precis impregnar-se d'una desconfiança saludable davant tot moviment bruscat i desconsiderat, davant de tota presumpció.” És millor no precipitar les coses si no hi ha esperança de formar un bon material humà”.

La mort de Lenin deixa l'ala esquerra del Partit Comunista de la Unió Soviètica sense el seu principal dirigent. Sense Lenin, Stalin, inicialment amb Zinoviev i Kamenev, té més opcions d'aïllar Trotski i s'accelera el procés de burocratització.

Però el procés de degeneració i la construcció de l'aparell burocràtic no és només qüestió de dirigents: responia a un canvi de la correlació de forces interna i internacional. La guerra civil havia desgastat l'impuls revolucionari. Molts revolucionaris i revolucionàries havien mort o s'havien dedicat a les tasques de defensa o administratives, apartats de l'acció política a les fàbriques i entre el camperolat pobre. La malaltia de Lenin coincideix en un canvi d'etapa: la derrota de la revolució alemanya d'octubre de 1923 tanca una situació revolucionària mundial oberta amb la revolució russa i obre una etapa d'ofensiva de la contrarevolució imperialista.

Lenin havia declarat el juny del 1921: “La República Socialista pot subsistir dins un setge capitalista, però, amb seguretat, no per llarg temps” I al febrer del 22: “sempre hem proclamat i repetit aquesta veritat elemental del marxisme, que la victòria del socialisme exigeix el conjunt d'esforços d'alguns països avançats”. Totes les mirades estaven a Alemanya. Necessitaven nodrir la revolució amb les forces productives més desenvolupades. Al novembre

Falsificació de la història de Stalin, eliminant a Trotski de la foto d'un discurs de Lenin de 1917

del 1922 Lenin afirmava amargament: “Estem sols, això és el que ens hem dit a nosaltres mateixos. Esteu sols: quasi tots els estats capitalistes ens ho han repetit (...) Aquí resideix la dificultat essencial, cal que ho sapiguem”.

El fracàs de la revolució alemanya era un cop terrible per l'avenç de l'estat obrer de la URSS i facilita la contrarevolució també dins la Rússia revolucionària, amb l'aparició dins el PCUS de tendències burocràtiques i restauradores del capitalisme. Stalin amb Bujarin li posen nom: la teoria del socialisme en un sol país, una completa revisió del marxisme.

La reacció contrarevolucionària no va poder destruir per complet l'estat que s'havia construït amb la revolució de 1917, però va impulsar un procés de greu degeneració. De la deslleialtat de Stalin que escandalitza Lenin es passa la destrucció sistemàtica de tota oposició, inclòs l'extermini de tota la vella direcció bolxevic als Processos de Moscou (1936-1938).

Amb Stalin es passa de la paciència en posar les bases per la construcció del socialisme als gir bruscos i la violència permanent per imposar els plans econòmics de la burocràcia, sigui quin sigui el preu humà a pagar. La classe obrera oprimida i silenciada es va allunyant d'un estat que cada cop reconeix menys com a seu. De la defensa dels drets de les minories i nacionals a l'opressió centralista i uniformitzada gran russa. No serà casual que en el primer moment en que van poder trencar amb l'estat centralitzat, en els referèndums dels 1990-1991 totes les 15 repúbliques votin per una majoria aclaparadora la ruptura.

Stalin al capdavant de la burocràcia no podia renunciar a la figura de Lenin. Mentre amagava els darrers escrits i, contràriament al que ell havia demanat i repetia la seva companya Krupskaja, el va deificar embalsamant-lo, el va fer omnipresent amb milers de monuments... Mentre es construïa l'estat fort en el sentit burgès del terme, necessitava anul·lar-lo com a referent revolucionari i crític amb la burocratització.

Josep Lluís del Alcázar Fabregat

Itàlia

Vaga obrera i estudiantil en suport al poble palestí

El passat 23 de febrer el moviment estudiantil italià juntament amb els sindicats de base van sortir als carrers en suport al poble i a la resistència palestina. Les raons de la classe treballadora s'han unit amb les del poble palestí, juntament amb el rebuig a l'economia de guerra. Mentre els treballadors continuen perdent salaris reals, delmats per la inflació, les fàbriques tanquen i la inseguretat laboral augmenta, el Govern de Meloni desenvolupa una economia centrada en les inversions de guerra, eliminant l'IVA de la producció d'armes: molts diners sostrets a les despeses socials, les pensions, l'atenció sanitària i el sistema escolar.

La mobilització del 23 de febrer, promoguda entre d'altres sindicats de base per USB i SI Cobas, es va caracteritzar per un objectiu purament polític sota el lema «Que acabi el genocidi», responent a la crida dels joves palestins. L'objectiu perseguit amb la vaga del dia 23 i la manifestació nacional del 24 de febrer a Milà era pressionar per un alto el foc immediat, atès que la guerra, a més de colpejar la població palestina amb una nova Nakba, corre el risc d'incendiar el món i destruir les condicions de vida dels treballadors i de la població treballadora. La relació entre la participació italiana als teatres de guerra i l'atac a les condicions de vida dels treballadors va ser també l'impuls que va portar el moviment estudiantil, els treballadors del futur, a sortir al camp en manifestacions. I aquí l'actitud bel·ligerant del Govern Meloni es va plasma de forma clara en els mètodes repressius de la policia estatal, que va colpejar durament estudiants de secundària durant les manifestacions a Pisa i Florència.

Un autèntic abús de poder i una gestió autoritària a la plaça, fins al punt que Sergio Mattarella, President de la República Italiana, va haver d'escriure una nota de protesta per l'actuació policial dirigida al Ministre de l'Interior, Piante-

dosi. Una resposta extraordinària va venir de la població pisana que, commocionada per les imatges de violència contra els estudiants indefensos, que volien entrar pacíficament a la cèntrica Piazza dei Cavalieri, va decidir sortir en defensa dels estudiants. La tarda del 23 de febrer, la Piazza dei Cavalieri estava plena de gent i la policia no va poder fer res més que obrir la plaça als ciutadans.

El moviment obrer italià marca un punt important en l'objectiu de reprendre les lluites i estendre-les a altres sectors com els estudiants, sacsejant-se una letargia que dura massa anys. El Govern Meloni, però, marca un clar retrocés, atès que les seves polítiques antiobreres estan començant a fer sentir els seus efectes i no és casualitat que, malgrat la destitució del director de la policia pisana, Giorgia Meloni va voler reiterar el ple suport a la policia, instrument de repressió de l'estat burgès. És per això que el comissari de policia de Pisa, un personatge sòrdid entre els protagonistes de la repressió i la violència al G8 a Gènova el 2001, segueix allà, entre els dirigents de la burocràcia estatal.

Un absent culpable de la vaga del dia 23 és el sindicat confederal, en primer lloc, la CGIL, el pes específic de la qual en termes d'organització i de números donaria més impuls a un nou període de lluita a Itàlia. Però la burocràcia sindical confederal, fins ara, no sembla demostrar la voluntat de desenvolupar una lluita sindical adreçada també a l'esfera política, tret que sigui impulsada pel moviment real de treballadors, precaris i estudiants. I també per això, dies com el 23 de febrer, tenen una importància social tan significativa.

29/022024

*Lukas Vergara,
militant Tendència Quarta Internacional (al PCL – Partit
Comunista dels Treballadors)*

Portugal

Elecciones legislativas: Cinc notes

El govern del PS de Costa i l'absorció de la *geringonça* provoquen un gir a la dreta i un creixement exponencial de l'extrema dreta

Elecciones legislativas en Portugal

Reparto de escaños en el Parlamento, con el 99% de voto escrutado

quic, va aconseguir pràcticament els mateixos vots que PSD i CDS havien aconseguit per separat en les últimes eleccions, la qual cosa suposa un descens d'un 1,4% tenint en compte l'augment de la participació.

Aquesta victòria marginal del PSD/CDS amb el 29,49% dels vots, no emmascara el gir del parlament cap a la dreta, amb Chega disparant els seus resultats fins al 18,06% i Iniciativa Liberal mantenint-se amb un nombre de vots similar el 2022, consolidant-se tots dos com els dos majors partits fora del centre.

Tanmateix, Montenegro tindrà dificultats per aconseguir un govern estable (...). Amb tanta fragmentació i incertesa al parlament i al govern, dues institucions centrals per al règim, la classe dominant haurà de buscar noves formes per crear un ambient estable per als seus negocis. Tanmateix, davant una economia europea en recessió i una crisi econòmica sense un final a la vista, el govern de les elits que assumeixi que no serà capaç de frenar el descontentament creixent que porta el règim i les institucions a la seva pròpia crisi de legitimitat i representativitat. Ni tan sols l'excedent pressupostari previst, aconseguit a costa de la desinversió en els serveis públics, aconseguirà maquillar les àrees que estan en crisi ja des de fa anys.

1. Els de dalt no aconsegueixen governar com abans.

Les eleccions legislatives del 10 de març ja han passat, però la inestabilitat política persisteix, amb els dos grans pilars del règim - el Partit Socialista i el Partit Social Demòcrata - a prop dels empats. Feia gairebé 40 anys que el bloc central no aconseguia un percentatge tan baix de vots en conjunt (al voltant del 60%), un resultat que expressa l'esgotament dels partits tradicionals, símptoma de la crisi del règim que afecta països d'arreu del món com l'estat espanyol, França o Itàlia. Portugal va ser una excepció a aquesta regla quan el PS va obtenir una majoria absoluta el 2022 i, tot i això, no va ser capaç de portar el govern a complir els quatre anys de legislatura.

En aquesta ocasió, el descrèdit dels dos partits que es van anar alternant el poder va acabar en una major dispersió dels vots i, com a conseqüència, en una Assemblea de la República fragmentada, que portarà a un govern fràgil, ja sigui per la inestabilitat causada per les aliances que necessitarà o per la contínua pèrdua de prestigi de les institucions del règim. El PS, amb menys d'un mig milió de vots i 40 diputats menys que el 2022, va tenir un resultat similar a les eleccions de 2011, pagant així la factura dels últims 8 anys de govern. El PSD, en coalició amb el Centre Democràtic Social i el Partit Popular Monàr-

2. Chega canalitza el descontentament popular

Tot i haver quedat en tercer lloc, Chega va aparèixer com el gran guanyador de la nit electoral, en aconseguir per primera vegada 1 milió de vots, passant de 12 a 48 diputats. Aquest creixement de l'extrema dreta reaccionària i xovinista és preocupant però no inesperat, i és important que l'esquerra sigui capaç de treure'n les lliçons corresponents, ja que va ser aquesta mateixa esquerra parlamentària que va abandonar el seu paper d'oposició al govern i es va encarregar de salvar la "credibilitat" i "estabilitat" de les institucions del règim en

crisi, fent que Chega passi a ser vist -erròniament- com l'única oposició i com a partit "antisistema".

Així, essent cert que el racisme és un problema estructural de la nostra societat, això no significa que tot l'electorat de Chega sigui racista o feixista. (...) Va ser la seva penetració en la classe treballadora i sectors populars intermedis el que li va permetre fer aquest salt qualitatiu, com indica el relatiu paral·lelisme entre l'augment de vots de Chega i el descens de l'abstenció. El més probable és que, com a la il·lusió de molts, Ventura representi allò que l'esquerra va decidir deixar de representar: la resposta a una crisi que fa els rics més rics i els pobres més pobres.

3. L'abandonament de l'oposició esdevé catastròfic per a l'esquerra.

És innegable que els grans derrotats de la nit electoral van ser el Bloc d'Esquerres i el Partit Comunista de Portugal que, si el 2015, canalitzant el descontentament popular que venia de les grans mobilitzacions contra la troica, l'austeritat i el govern PSD/CDS, es van presentar separats i van tenir en total gairebé 1 milió de vots, amb 19 i 17 diputats respectivament, en aquesta ocasió sumen 476.000 vots entre les dues candidatures, traient 5 i 4 diputats respectivament (...).

Aquests resultats tampoc són inesperats, ja que fa molt de temps que treballadors i joves veuen que l'esquerra parlamentària va abandonar el paper d'oposició i va desistir completament de representar una veritable alternativa, enganxant-se al PS per exercir el paper de consellera de govern. (...)

Així, l'esquerra torna a confondre als treballadors i fa dels seus partits i militants un pilar fonamental per a la classe dominant del país, sense mai resoldre els problemes estructurals ni fer front al creixement de l'extrema dreta. (...) Mai van ser capaços d'arribar a un enteniment per a un programa i un govern que representés les necessitats dels treballadors, i tornen a alimentar les il·lusions que és possible un govern d'esquerres progressista "capitanejat pel PS.

4. Livre es reforça com a tap a l'esquerra del PS.

Livre va ser l'únic partit a l'esquerra que va créixer, passant de 68 000 el 2022 a prop de 200 000 vots, i d'un diputat a quatre, igual que el PCP. (...) No podem deixar d'assenyalar les enormes divergències que tenim amb la direcció de Livre i amb el projecte polític que aquest partit representa. Rui Tavares (...) és orgullosament un defensor acèrrim de la UE, que determina la política d'austeritat dels governs nacionals, condemnant cada vegada a més sectors de la població a la

pobresa per continuar enriquint una elit minoritària de grans empresaris i banquers. La mateixa UE s'amaga en un discurs de pau i estabilitat mentre adopta lleis antiimmigració i deixa morir al Mediterrani migrants que fugen de la misèria i la fam. Amb aquest projecte liberal i autoritari, el compromís de Livre és estar al servei de les classes dominants més fortes d'Europa. Amb el discurs de qui vol dialogar amb tots els partits "del camp democràtic" amaga que la major part d'aquests sectors de diàleg són part del problema, fent de la moderació que promet conciliar l'inconciliable de la seva forma de populisme. (...)

5. Les conquestes s'aconsegueixen als carrers.

Tot i que compartim les preocupacions de molts activistes i militants d'esquerres, estem lluny de considerar que aquest resultat electoral demostrés un gir irreversible cap a la dreta. Al contrari, considerem que la capacitat de l'esquerra a l'hora de mobilitzar la classe treballadora i els sectors més oprimits i explotats de la societat continua sent l'única possibilitat per sortir de la crisi en què el capitalisme imperialista ens ofega.

Davant la negativa de BE i PCP de lluitar per un govern dels treballadors, independent dels interessos de les classes dominants – és a dir, sense el PS –, és necessari construir una veritable alternativa d'esquerres, entorn d'un programa que defensi i lluiti veritablement pels interessos dels treballadors i la joventut. És necessari també reprendre les lluites en defensa de l'educació i la salut públiques, contra l'especulació immobiliària i pel dret a l'habitatge, i organitzar la lluita per l'augment del salari i de les pensions, per millors condicions laborals i contra l'augment del cost de la vida. Per aquestes tasques, podem comptar amb el MAS.

12/03/2024

Extractes de la declaració del
Movimento Alternativa Socialista,
secció portuguesa de la UIT-QI

Haití

Per un Haití lliure i independent, sense pandilles ni tropes d'ocupació

La violència entre les pandilles armades i la policia s'ha agreujat en l'última setmana a Port-au-Prince, paral·lelament a la intensificació dels esforços de l'imperialisme estatunidenc per assegurar l'enviament de tropes d'ocupació a Haití en aplicació de la Resolució 2699 del Consell de Seguretat d'octubre de 2023. Les principals pandilles del país, que controlen més del 80% de la capital, han atacat el Palau Nacional, l'aeroport de la capital Toussaint Louverture, i la principal presó del país, alliberant uns 3.000 presos. Aquesta ofensiva militar passa mentre el primer ministre de facto Ariel Henry, rebutjat per la majoria del poble haitià però secundat per l'imperialisme estatunidenc, es troba de gira internacional assegurant suports per a dur a terme l'ocupació militar estrangera.

A finals de febrer, Henry es va reunir a Guyana amb caps d'estat de la CARICOM i després va visitar Kenya, un país que, a canvi de 100 milions de dòlars en assistència militar estatunidenc, s'ha compromès a enviar mil efectius militars a Haití. El màxim tribunal de Kenya ha frenat el desplegament de les tropes, però el govern continua maniobrant per a enviar-les.

La cimera de la CELAC, que va reunir a principis del mes de març els governs d'Amèrica Llatina i el Carib, també va emetre una declaració que inclou el suport a la Resolució 2699 i l'ocupació militar d'Haití. El Secretari General de l'ONU, Antonio Guterres, va ser present per a encapçalat el suport a la intervenció.

Com a part dels seus esforços per a legitimar l'ocupació militar estrangera, Ariel Henry es va comprometre davant la reunió de la CARICOM a celebrar eleccions abans del 31 d'agost de 2025. Però no ha respectat les seves anteriors promeses de celebrar eleccions abans de febrer de 2024. S'ha de recordar que la seva designació com a primer ministre al 2021, després de l'assassinat de l'aleshores president Jovenel Moïse, va ser decidida pel Core Group, integrat pels ambaixadors dels governs dels EUA, el Canadà, França, el Brasil, l'Estat espanyol i Alemanya, així com representants de

la Unió Europea, l'ONU i l'OEA. Sota el seu mandat ha continuat l'accelerada deterioració del país que va caracteritzar els governs dretans de Martelly i Moïse, del PHTK, també apuntalats per l'imperialisme estatunidenc i europeu.

Les forces repressives de Kenya tenen un ampli historial de crims contra el seu propi poble. El juliol de 2023, davant les protestes per les mesures econòmiques antipopulars del govern de William Ruto, la repressió policial va deixar més de 20 persones assassinades. Altres governs del Carib i africans també han estat subornats per l'imperialisme estatunidenc per a formar part del contingent d'ocupació a Haití, entre els quals el de les Bahames, Jamaica, el Senegal, Belize, Burundi, Txad i Benín. S'intenta reeditar la fracassada experiència de la MINUSTAH, encapçalada per les tropes brasileres enviades per Lula da Silva entre 2004 i 2017, a les quals es van sumar tropes d'altres governs de la regió autodenominats progressistes com els de l'Argentina, l'Equador, Bolívia, l'Uruguai i Xile. Aquestes tropes van cometre greus crims contra el poble haitià, van generar una epidèmia de còlera que va matar milers de persones i van ser responsables en la generació de les condicions en les quals han prosperat les màfies criminals, sostenint al règim sorgit del cop d'estat de 2004 i els seus governs antipopulars al servei de la burgesia haitiana.

De manera semblant a les pandilles centreamericanes o als càrtels del narcotràfic de Mèxic, les pandilles haitianes es proveeixen amb armament provinent dels EUA i es financen mitjançant el narcotràfic i l'extorsió, arribant a acords amb polítics i empresaris. A conseqüència dels enfrontaments entre pandilles i les seves accions contra

la població, al 2023 van morir al voltant de 4.000 persones i 3.000 van ser segrestades, mentre que més de 300.000 van resultar desplaçades forçosament. La producció agrícola també ha estat perjudicada pels atacs de les pandilles a la pagesia.

L'Estat haitià compta amb al voltant de 10.000 policies en un país d'unes 11 milions de persones. Durant l'any passat s'estima que més de 1.000 policies van emigrar als EUA. Les pandilles també s'han infiltrat a la policia. L'imperialisme pretén esmenar el dèficit repressiu de la burgesia haitiana amb una ocupació estrangera per a perpetuar el sotmetiment del poble haitià a governs il·legítims, corruptes, i servils als interessos dels EUA i les potències europees.

És molt greu que en una situació d'asfíxia econòmica i social, amb un salari mínim que equival a menys de 4 dòlars diaris, una inflació anual superior al 20%, i mentre augmenta la fam, el govern de facto d'Ariel Henry a finals de febrer pagués 500 milions de dòlars al govern veneçolà en concepte de deutes de Petrocaribe. Al 2018, milers de persones es van mobilitzar a Haití contra la corrupció en la utilització d'aquest fons. Els governs van rebre al voltant de 4.000 milions de dòlars a través de l'esquema de finançament de Petrocaribe, dels quals la major part va ser malversada. Qualsevol pagament relacionat amb aquest deute hauria de sortir únicament dels diners dels corruptes i oligarques que es van enriquir amb Petrocaribe i no dels fons de l'Estat, que es necessiten per a atendre les necessitats urgents en alimentació, salut, educació i accés a aigua i electricitat. Exigim que es facin públics els termes de la negociació entorn del deute de Petrocaribe.

Malgrat les terribles dificultats, la lluita del poble haitià contra el govern d'Ariel Henry i la seva recent mobilització en defensa del canal de reg a Ouanaminthe, mostren que persisteix un gran potencial en el moviment de masses. També hi ha hagut intents d'autoorganització comunitària per a enfrontar i expulsar les pandilles dels barris populars. El desafiament és, enmig de les enormes dificultats que presenta la situació, fer passos cap a la unitat de qui des de l'esquerra aposta per un govern de la classe treballadora i les comunitats populars i pageses, així com de la joventut, per a visibilitzar una alternativa política a les organitzacions de la burgesia i les màfies, tant en el terreny de la mobilització com en el d'un eventual procés electoral.

En l'àmbit de tota Llatinoamèrica i el Carib hem de mobilitzar-nos en solidaritat amb el poble haitià. Als països africans i del Carib els governs dels quals estan preparant l'enviament de tropes, oposar-nos a aquests plans al servei de l'imperialisme estatunidenc i europeu. Als països els governs dels quals integren el Core Group, exigir la dissolució d'aquest instrument de sotmetiment polític que viola el dret del poble haitià a l'autodeterminació, especialment davant aquells governs que diuen ser democràtics o fins i tot d'esquerres, com el de Lula al Brasil. Donem suport a l'exigència del poble haitià de que marxi l'il·legítim i antipopular govern d'Ariel Henry secundat per l'imperialisme. Donem suport a la lluita contra les pandilles criminals que pretenen aterroritzar les comunitats urbanes i rurals. Ni tropes d'ocupació ni pandilles. Que s'anul·li tot el deute extern i que els EUA i França paguin reparacions pels seus crims històrics contra Haití. Per la unitat del poble treballador haitià perquè prengui el seu destí en les seves pròpies mans i pugui superar l'actual crisi.

5/03/ 2024

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional

Argentina 24M

Multitudinàrie Un dur revés

Ja es veia venir. Aquest 24M, a 48 anys del cop genocida, anava a ser massiu. Vaja si ho va ser! Va ser multitudinari, de masses. La Plaza de Mayo es va omplir diverses vegades. Les diagonals eren rius pels quals seguien ingressant milers de manifestants. La marea mai no es va aturar des del migdia fins a caiguda la tarda. Persones de totes les edats, famílies senceres amb les seves filles i fills, grups d'amics, columnes sindicals, mocadors verds de la marea del 8M, destacant-se les i els milers que van participar per primera vegada com a "individuals", és a dir, aquells que de manera espontània van acudir a la convocatòria. Es va entrar i va sortir diverses vegades de la Plaça mostrant que no oblidem, no perdonem, no ens reconciliem; són 30.000 i que continuarem lluitant contra la impunitat d'ahir i d'avui, ara contra el repugnant negacionisme del govern ultradretà de Milei. Marxes que es van donar a tot el país, amb llargues illes a la majoria de les províncies, arribant a estimar-se en 500.000 la concurrència a CABA, més diverses desenes de milers a tot el territori nacional, fins i tot en ciutats més petites i fins i tot pobles de l'interior.

Primera conclusió: el multitudinari 24M va ser un altre dur revés contra aquest govern negacionista i represor de Milei-Villarruel i la gendarme Patricia Bullrich. Aquest 24 hem derrotat el "protocol anti piquet" que prohibeix mobilitzar-se pels carrers! Tremolo del pas que vam fer!

Dies previs, hi va haver un atemptat mafios contra la vida d'una militant d'H.I.J.O.S. i van amenaçar Teresa Laborde; filla d'Adriana Calvo, que va declarar en el Judici a les Juntes. I de manera provocadora, el govern va treure un vídeo el 24 negant als 30.000 desapareguts, dient que no hi

Les marxes a 48 anys del cop contra Milei-Villarruel!

va haver genocidi (enarborant una altra vegada la “teoria dels dos dimonis”) i per la “memòria completa”. On parla, per exemple, el tèrbol personatge “Tata” Yofre, extítular de la màfia de l'exSIDE durant el menemisme, que es va dedicar a escriure llibres amb la versió dels genocides. Per la seva banda, la vice Villarruel en va fer un de propi amb el hashtag #NoFueron30.000. Això va generar més rebuig, provocant que milers es bolquessin als carrers.

Negar el genocidi quan hi ha proves i condemnes contundents de la desaparició forçada, els vols de la mort (amb l'avió que es mostra a les visites guiades de l'Ex ESMA), el robatori de nadons, les tortures i tantes vexacions, és una canallada per seguir salvant els militars genocides i els seus còmplices civils. I per seguir amb “La misèria planificada” de la dictadura que denunciava Rodolfo Walsh, delictes que se segueix cometent ara amb Milei. “No va ser guerra, va ser genocidi”, es va cantar a les places.

Aquesta gran demostració de força als carrers prova la clara predisposició del nostre poble treballador i de les noves generacions per enfrontar aquest govern, que no es deixaran arrabassar impunement les seves condicions de vida i l'atac a les mínimes llibertats democràtiques per aquests ultradretans.

Aquest 24M va ser un nou capítol de l'enfrontament obrer i popular contra el pla motoserra del govern, que va començar el 20 de desembre quan el sindicalisme combatiu i l'esquerra vam fer la marxa entrant a Plaza de Mayo a l'aniversari de l'Argentinazo i a la nit es van donar les enormes cassolades davant l'anunci del DNU. Després va venir la primera aturada general arrencada a la CGT a 45 dies de govern. Després va caure la llei omnibus i es va donar l'extraordinari i massiu 8M del moviment de dones i dissidències. I ara aquest multitudinari 24M enmig d'aturades i mesures en molts gremis, de la docència, metal·lúrgics, a la universitat, els ferroviaris del Sarmiento, Télam, entre un llarg etcètera.

És mentida que “hi ha un poble adormit” com diuen alguns periodistes o referents peronistes. Tot això demostra el contrari. És per això que no van les polítiques de deixar que el govern es desgasti sol com pregona el peronisme, sinó el que cal és derrotar el seu pla motoserra enfrontant-lo conseqüentment amb lluita i mobilització, amb una nova aturada general i un pla de lluita nacional, com anem exigint a la CGT. Aquesta central sindical és la primera vegada que se suma a una marxa en aquesta data històrica.

També remarquem que aquest 24M podria haver estat encara més contundent. Lamentablement, va haver-hi dues marxes, per responsabilitat del peronisme i els seus organismes afins que es van negar a unificar-la com li va proposar el Encuentro Memoria, Verdad y Justicia (EM-VyJ) integrada per centenars d'organitzacions i l'esquerra revolucionària. Una negativa d'enfrontar-se en unitat a la ultradreta. I en el document que van llegir, per exemple, segueixen dient que els avenços contra la impunitat els van aconseguir Néstor i Cristina, autoproclamant-se com a defensors dels Drets Humans. Però en els dotze anys de govern peronista kirchnerista va desaparèixer Julio López, es va posar el repressor Milani com a Cap de l'Exèrcit, mai no es van obrir els arxius de la dictadura i es va continuar pagant el deute extern de la dictadura. I si les lleis d'Obediència Deguda i Punt final es van anul·lar el 2003 no va ser per aquest govern, sinó per la lluita sostinguda al llarg de vint anys de diverses generacions. Reflexions que cridem a seguir fent entre les i els lluitadors.

Izquierda Socialista / FIT-Unidad, com a part de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI), es va mobilitzar al costat de l'EM-VyJ. Els seus principals referents van estar a la llotja on es va llegir el document, onejant la bandera Palestina. Al final vam fer un acte amb la nostra militància on vam reivindicar a les i els caiguts del nostre partit antecessor, el Partit Socialista de los Trabajadores (PST) orientat per Nahuel Moreno, que va patir els primers assassinats sota la Triple A del govern peronista dels anys 70 i els més de 100 companyes i companys detinguts-desapareguts en dictadura, al crit “Presentes, ahora y siempre”. Juramentant-nos a seguir lluitant pel que van donar la vida, per un govern de la classe treballadora i una Argentina i un món socialistes.

25/04/2024

Juan Carlos Giordano, diputat nacional electe d'Izquierda Socialista / FIT-Unidad

Cuba

La fam i la crisi elèctrica, detonants de noves protestes

Diumenge passat, 17 de març, van esclatar protestes a Santiago de Cuba, la segona ciutat del país, que posteriorment es van reproduir en altres localitats com Granma i Bayamo.

Milers de cubans van sortir als carrers en les protestes més importants des de les que es van produir l'11 de juliol de 2021; després que es comencés a aplicar un pla d'ajust que el govern de partit únic de Cuba va anomenar "Tasca d'Ordenament". Durant els anys 2022 i 2023 també va haver-hi protestes en algunes zones del país, però sense l'abast que van tenir les que es van registrar fa una setmana.

Al crit de "corrent elèctric i menjar", centenars de dones amb els seus nens van baixar als carrers de Santiago, davant el cansament per la falta de menjar a les tendes, i llargs períodes sense llum elèctrica. Progressivament, s'hi van anar sumant molts joves i altres persones de les comunitats, mentre les protestes s'estenien a altres zones del país. (...)

Un típic ajust capitalista

A Cuba es va anunciar enguany un duríssim ajust, el més sever en dècades, que inclou mesures com un increment del 25% en la tarifa elèctrica residencial, la triplicació del cost de proveïment d'aigua i un augment del 25% del preu del cilindre de gas líquid domèstic, i un increment del 500% del combustible. S'augmentaran les tarifes del transport públic, s'eliminaran els subsidis als aliments bàsics inclosos en la cartilla d'avituallament; un sistema de distribució d'aliments que existeix a Cuba des de la dècada del

60, cada vegada més reduït. Per exemple, en 2003, li donaven a la ciutadania cada mes 207 grams de cafè, i l'any passat només 20 grams. Mentre el sucre refinat va passar d'1,6 quilos el 2003 a menys d'un quilo el 2023. (...)

Com a socialistes revolucionaris, que sempre hem estat en la primera fila contra el bloqueig ianqui i contra qualsevol mena d'agressió a Cuba, fem una crida a la solidaritat amb els treballadors, la joventut i tot el poble cubà.

Defensem el seu dret a organitzar-se, tenir llibertat per a fer vagues i manifestar-se. En el camí d'acabar amb el règim de partit únic i aconseguir un veritable socialisme, amb democràcia per a les i els treballadors, la joventut i el poble cubà.

Des de la UIT-QI donem tot el nostre suport a les protestes que continuen desenvolupant-se a Cuba. Plantegem que a la calor de les protestes els joves, els treballadors i les dones s'organitzin per a continuar enfrontant l'ajustament i es vagi conformant una alternativa d'esquerra revolucionària enfront del govern i que es distingeixi dels sectors de dreta i proimperialistes.

22/03/2024

(extractes de l'article de Miguel Ángel Hernández, dirigent del PSL-Veneçuela i la UIT-QI)

Artículos completo en:

<https://uit-ci.org/index.php/2024/03/22/cuba-el-hambre-la-crisis-electrica-detonantes-de-nuevas-protestas/>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)

🗣️ [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)

📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI